

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

A keresztyén ember alázatossága.

A Fébé-egyesület június 2—4-iki konferenciáján elhangzott előadás kivonata.

Az alázatosság a kegyelem kulcsa és kapuja. A kegyelem folyója az alázatosság völgyében folyik. Ezt a két hasonlatot találtam az alázatosságról. Amaz Gerhard Jánostól, emez a hallei nagy belmissziói intézmények híres alapítójától, Francke-tól való. Az alázatosság mind a kettőben a kegyelemmel van kapcsolatban. És ez nagyon helyes. A keresztyén ember alázatosságát a kegyelem jellemzi. Ez jellemzi a tiedet is?

I. Péter 5. 5. és Jakab 4. 6. egyik legtanulságosabb párhuzamos helye a Bibliánknak. Kölcsönhatás nem igen tételezhető fel s így különös jelentősége van az azonos tapasztalásnak. Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. Előállításában, folyamatában és eredményeiben a kegyelem törvényeihez, más szóval a Jézus Krisztusban adott kijelentéshez, a kereszten szerzett váltásához igazodik a keresztyén alázatosság, s az egyéni és közösségi megszentelődés kincseihez kell, hogy vezessen. De hogy juthatunk hozzá? Az alázatosság első fajtája a velünk született, a természeti alkotunkból folyó. A másik fajtájához sokan nevelés, családi hatások folytán, de Isten igéjének közvetlen hatása nélkül jutnak hozzá. A legteljesebb bibliai alázatosság azonban az, amire Kolosse 3. 12. mutat. Eszerint az alázatosságot úgy kell magunkra öltöznünk.

Azoknál, akik átmentek a szoros kapun, két irányban kell meglátszani az alázatosságnak: az önmagukat építő, s a másoknak szolgáló életben. Alázatos vagy-e az igével szemben? Nemcsak az ékes, ünnepi igéket olvasod ki a Bibliából? Megragadhattak-e téged porig alázó igék? Alázatoságod kitűnik az imádkozásnál is. Tudsz-e hetekig, hónapokig imádkozni kis dolgokért s u. n. „kis emberekért”? Alázatos vagy-e az intésekkel szemben? Vagy-e már egyáltalán annyira alázatos, hogy az intéseknek szükségét érzed? Aki nem él közvetlen intésekből is, az nem jön rá az alázatossága hiányaira. Amikor az alázatosságod kész közreműködni az „én”-ed félretételében, akkor teszi le az érettségi vizsgát. Meglátszik az alázatosság azon is, hogy hogy veszel részt az összejeövetelen, mint veted alá magadat a közösségi fegyelemnek. Az alázatosságnak torzitott formája az alázatoskodás. Az alázatossággal sohasem lehetünk készen. Tudod-e, miért folyik a folyó? Mert minden lépésnél egyre mélyebb a medre. Az alázatosság s vele a kegyelem folyója megáll, ha te nem szállsz folyton mélyebbre.

G. A.

Sieveking Amália.

Hamburgban 1794. júl. 25-én született. Atyja kereskedő, később városi tanácsos volt. Anyját öt éves korában elveszítve, vallási nevelését egy racionalista teológus a hitetlen szabadgondolkodás irányában vezette. Jóságra és erényességre már ekkor is törekedett azért, de csak a természeti embere alapján. Klopstocknak, a „Messiás“ nagyszerű költőjének sógornője, Dimpfel kisasszony ismerteti meg a Bibliával. Ennek házáat hosszabb időzés után azzal a vágygallyal hagyja el, hogy bárcsak tudna ő is úgy hinni. A döntő forlulatot azonban saját vallomása szerint 1817. máj. 1-én, öccse halálával éli át, aki mint teológus Lipcsében a keresztfán vérező Krisztusban megtalálta Megváltóját. Kempis Tamás könyvei nyomán a Szentíráshoz fordul, majd Francke hatása alatt: „félretettem minden könyvet és csak a Bibliával foglalkoztam és így megtaláltam az Urat. Én tehát igazság szerint állíthatom, hogy hitem nem épült fel emberi tekintélyre, hanem az Úrra. Néhány kétségem eleinte megmaradt még a váltság teljességére vonatkozólag, de később az is eloszlott.“

Az Úr Jézusban új szeretetre és világosságra ébredt szív most már szolgálni vágyott. Több dolog lebegett a szemei előtt. Egyesület az egyházban újra ébredt lelki élet ápolására s a „piacon hivalkodva álló“ magános nőknek az Isten Országa munkájában való foglalkoztatására. 1824-ben kidolgozott egy 69 cikkből álló szabályzatot az ő „kedves nőtestvérei“ számára. Ebből kitűnik, hogy nem kisebb dolog foglalkoztatja, mint az őskeresztyénségben ismert diakonissza-intézmény. De ha nem is ő lett az, aki e nagyfontosságú keresztyén munkát a reformáció

egyházaiban feleleveníttette, az igazgyülekezeti nőegyletek megalapítójának Sieveking Amália mondható.

1831-ben az egész Európára kitörjedő kolera-járvány idején felhívás bocsát ki betegápoló testvérekért. Senki sem jelentkezett. Erre ő magamagy élete kockáztatásával a betegek közé. A példa nem volt hiábavaló. 1832. május 23-án megalapíthat legalább egy szegény- és beteg-gondozó nőegyesületet. Megnyitójában Ésaiás 58. és Máté 25. fejezete alapján a hitből fakadó szeretetet jelöli meg fundamentumként. Ettől kezdve az érdeklődés mindjobban felöleli Sieveking munkáját s ő munkatársainak egyre növekvő seregével felveheti a szegény-, a gyermek- s a beteggondozás ügyét Hamburg nagy nyomorral tele városában. Nagy súly helyezett a személyes látogatásra s józan bibliai elveket alkalmazott a segélyezésben. Ő maga iskolát is vezetett, különböző összejöveteleket tartott, szeretetvendégséggel is, mindenütt az Isten Igéjét állítván központba. Meghívták más városokba, sőt külföldre is s így példája nyomán egymásután keletkeztek másutt is evangéliumi alapon dolgozó Nőegyletek. E mozgalom jutott el a múlt század közepén hazánkba is.

1857-ben megérte még egyesülete 25 éves jubileumát, de két évvel később az önmegtágadó s végleteig menő tevékenységtől megroppant testtel 1859. április 1-én meghalt. Négy deszkából szegelt koporsója felett Rautenberg lelkész, aki öcscsének és neki is lelki barátja volt, Jeremiás 31:3-ról beszélt: „Örökkévaló szeretettel szerettek téged, azért terjesztettem reád az én irgalmasságomat.“ Ez volt az ő kedves igéje. Meg is látszott rajta!

Forrás mellé ültetve.

(Redern Hedvig.)

Ültetve forrás mellé,
Egy zöldelő fa él,
Az ágak égbe nyúlnak,
A vízhez a gyökér.

A zöld fa nem dicsekszik,
Hogy él, nem ő tevő,
Ő csak kitarja éltét
A nap s a fény felé.

Az ég áldott esője
Locsolja ágait,
S amit kap így felülről,
Azt felhasználja mind.

Ismersz ily élő fákat?
Vágysz azzá lenni te?
Bocsásd élted gyökérit
A Jézus éltibe!

Tagadd meg önnön élted,
És azt halálba add,
S így zöldelj nőjj, virágozz,
Istent dicsérve csak!

Fa léssz, mely él a földön,
Urát dicsérve itt
S ott fönn az életfának
Szeded gyümölcsseit.

Ford. Vargha Gyuláné.

Csukd be a szájadat.

Egy férfi, akinek sok nehézsége volt és sok küzdelme, egy napon nagy szélviharban ment az utcán. Csak nehezen tudott előre haladni. Meglátott egy gyermeket, aki sírt és hangosan jajveszékelt. Amint sírás és kiabálás közt a száját kitarította, úgy befújta a szél a szájába, hogy a lélekezete is elállt. Képtelen volt így előrehaladni, megállt táncstalanul és a falhoz támaszkodott. A férfi odament a gyermekhez és így szólt. Ne sírj, kis fiam, csukd be a szájadat, akkor a szél nem fújhat bele. Fogd meg a kezemet és gyere. Majd meglátod, hogy milyen könnyen megyünk így! És a gyermek bizalomra gerjedt iránta és szót fogadott. Bát-

ran lépkedtek együtt ketten a szél ellen, amíg hazaértek és a gyermek vígan szaladt be a kapun.

A férfi tovább ment és így gondolkozott: „Eddig te is így csináltál, mint ez a balga gyermek. Sokszor fújt szembe veled is a szél és te panaszra és elégedetlenségre nyitottad a szájadat. A szél elfojtotta a lélegzetedet, mint annak a gyermeknek. A szívedet és a lelkedet kifárasztotta, nyomorulttá tette és te nem jutottál tovább. Csukd be hát végre a szájadat és szünj meg panaszkodni és zúgolódni, fogd meg Atyád kezét és engedd, hogy Ő vezessen, az Ő gondolatai szerint. Gyermeki bizalommal várj Tőle mindent, akkor bizonyosan jobban fog minden menni.”

És úgy is tett. Száját nem nyitotta panaszra és minden más lett.

Isten nagy, vagy kicsi?

Az ismert szabadgondolkodó Collins találkozott egy ismerős munkással.

— Hová mész? — kérdezte.

— A templomba — felelte.

— Nagy, vagy kicsi a te Istened?

— Olyan nagy, hogy az Ön esze fel nem foghatja és olyan kicsi, hogy a szivemben lakhat.

Collins beismerte, hogy a hitetlen világ összes tudós bizonyítéka nem volt rá olyan hatással, mint ennek az egyszerű embernek a felelete.

A bűvár.

A bűvárok és a gyöngyutatók leeresztetik magukat nagy mélységekbe, hogy gyöngyöt keressenek. A bányászok is nagy mélységből hozzák fel az aranyat, ezüstöt és ércet. Milyen nagy lehet az értéke az emberi léleknek a mennyben, hogy az Úr Jézus leereszkedett érte az emberi nyomor végtelen mélységébe!

Hirek Kínából.

Különféle hírek érkeznek Kínából, van köztük örvendetes is és szomorú is. Itt közlünk néhány levéltöredéket:

Kunszt Irén testvérünk írja Tsingchowból: „Január 10 én öt lelket vezethettünk Tangtaoban az Urhoz és vettünk fel a keresztyén gyülekezetbe. Három férfit és két nőt. Csak néhány bizonyágtételt szeretnék leírni: Then, a mi vak Johannánk férje, a közelünkben lakik. Johanna hetenként kétszer jött el az összejövetelre, akármilyen idő volt. A lakóhelye két li távolságra volt és két nagy hídon kellett keresztülmennie. Most nem tud jönni, mert beteg. A férje azelőtt ellenezte, de egy év előtt álmot látott. Az égből egy kő esett le, amelyen egy felirás volt, valakivel elolvastatta: „Nimen ingtang Nucikei!“ (Alázzatok meg magatokat!) Azután Cheoné és én is (t. i. Kunszt Irén) bementünk a sátrába és kidobtuk onnét a bálványokat. Ez az álom nagy hatással volt rá. Ettől az időtől kezdve szorgalmasan látogatta az összejöveleket és tanulta Cheo úr segítségével a katechizmust. Most nagyon nehéz körülmények közt él; a felesége megvakult és súlyos beteg, favágásból tartja el családját a nagy drágaságban, de hite szilárd és minden erőssége az Úr Jézus.“

Bicker misszionáriusné írja Jüanchowból: „Ebben az évben sok lelket várunk az Úrtól. Ugy látszik, mintha az Úr Lelke érintette volna városunkat. Karácsonykor különösen áldott összejöveleink voltak. Olyan nagy öröm Kínában dolgozni! Mindig új és új lelkek állnak elénk azzal, hogy ők vágyanak az Úr Jézus megismerésére és kérik, hogy tanítsuk őket.“

Sahgeber misszionárius írja Jüanchowból: „Keresztségi ünnepélyünk volt. Csudálatos volt a vizsgán az egyik ifju felelete. Bicker misszioná-

rius megkérdezte, hogy miért akar megkeresztelkedni, mire azt felelte: „Mert az Úr Jézus az én megváltóm, aki megbocsátotta a bűncimet és a szívemben lakik.“

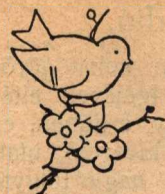
Paul Rudolf misszionárius írja Sankiangból: „Egy opiumszívó család nemrégiben kigyógyult ebből a rettenetes betegségből és jelentkeztek keresztségre. Egy másik család is jár kb. két hónapja: férj, feleség, a fiuk és a felesége és a 70 éves nagymama. Mult vasárnap meglátogattam őket és örömmel látni azt a ráncos, öreg arcot a sugárzó szemekkel. Az apa is opiumszívó volt, amikor hozánk kezdett járni, de rövid idő után magától felhagyott az opiumszívással. Az első időben sokat szenvedett. A szervezet hozzá van szokva a méreghez és az első időben nagy fájdalmakat éreznek a tagjaikban. De Isten kegyelmével mégis győzött. — Egy másik öreg nénikénél is dereng már a világosság. Néhány hónap óta jár közénk, előbb a főzélékevők közé tartozott. Soká tartott, amíg megértette, hogy a főzélékevessel nem nyert el a lelki üdvösséget.“

Isten Lelke dolgozik Kínában, ez hálával tölti meg szívünket, de sok az akadály is és nagy szükségünk van a mi hűséges imáinkra.

Kuhs Frida misszionáriusnő írja Hengchowból: „Az éhínség pusztít az országban. A rizs olyan drága, hogy sokan éhen haltak. Nemrég egy gazdag kínai rizst osztott ki Hongchiaóban. Minden szegény, felnőt és gyermek egyaránt, kapott egy font rizst. Az éhezők csapatosul vándoroltak oda. A kiosztásnál olyan tolongás volt, hogy 18 embert agyontapostak. Köztük egy várandós asszonyt is az egyik karján egyik gyermekével, a másikat pedig kézen vezete. Az éhes tömeg kegyetlenül letaposta őket. Az éhezők megszűnnek érezni, csak egy gondolat él a szívükben: rizs!“

Ezzel fejezi be a levelét: „Sőtél van Kínában, de nem hiába hangzik a hívás: Jöjj Jézushoz!“

Gyermekeinknek!

Jertek el, mert immár minden kész.

Lukács 14. 17.

Ha elolvasod ezt a bibliaverset, láthatod, hogy hívogatásról van benne szó. Tudod, kinek a hívásáról beszél nekünk ez az ige? A Király hívásáról. De nemcsak a Király hívása hangzik feléd, más is hívogat és azt akarja, hogy néki engedj, az ő parancsszavát fogadd meg.

Nem veszed észre, mikor a kísértő ott ül a cukortartó tetején, vagy rááll a tejfölös köcsög fülére, s arra biztat: csak egy kockát végy — csak az ujjad hegyét mártsd a köcsögbe? Mindenképen rá akar venni, hogy torkoskodjál.

Majd megáll a szomszéd kertjében, a legszebb piros alma mellett, s csalogatva mosolyg feléd, mintha mondaná: szakíts le engem. A sátán pedig örül, hogy tolvajjál lettél.

Meglátod Piroska égszinkék szallagját — Jancsi piros huszársapkáját, s a Sátán azon mesterkedik, hogy szivedben rút irigységet keltsen.

Ha édesanyád parancsol valamit, vagy ha tanulnod kell, azonnal megjelenik a lustaság ördöge.

Ismered-e a hiúság ördögét? Tudod-e, hol van annak a lakása? — A tükörben.

A szeretetlenség, kedvetlenség, avagy a pajkosság ördöge pedig állandóan hinti konkolyát szived szántóföldjébe.

De talán egyik ördög sem olyan tolakodó, mint a hazugság ördöge. Vele minduntalan találkozol, s ha csak nagyon nem vigyázol, egykettőre törbe kerít.

Nem beszélek már többet a sátán hívogatásáról. Ha megfigyeled, lépten-nyomon találkozol szolgálival, amint uruk parancsát teljesítik.

Szeretnél a Király hívásának engedni? Fáj neked, hogy eddig még nem sikerült? Fáj, hogy nem te győzol a sátánon, hanem az győz feletted? Tudod miért van ez? Mert a te szived megromlott és gonosz. S úgy-e, ami rossz, az csak a rosszra hajlik. Azt olvasuk Isten igéjében: „Romlott fa nem teremhet jó gyümölcsöt...” Kérd az Ur Jézust, adjon neked új szívet, melyben békesség, öröm, engedelmesség, szeretet stb. lakozik. Meglátod, milyen könnyű lesz akkor ellentállani a sátán kísértéseinek, s engedni az Ur parancsszavának.

A lelkiismeret.

A három éves Lacika egyedül játszott a szomszéd szobában, ahol a falon az Ur Jézus képe függött. Az Ur Jézus arcáról szelid komolyság és szeretet sugárzott. Lacika hirtelen beszaladt a másik szobába és zavart piros arcát édesanyja ölébe hajtotta.

— Mi az Lacikám?

Szemei könnybe lábadtak és elfúló hangon mondta:

— Ki akartam venni cukrot a tartóból és akkor rámnézett az Ur Jézus és azt mondta: „Laci te torkoskodsz!”

Lacinak rossz volt a lelkiismerete, és ezért félt az Ur Jézus komoly szemeitől és azért látott benne intést és szemrehányást. Neked is van okod félni az Ur Jézus tekintetétől?

Gyurika.

Gyurika anyja elmondta, hogy kora tavasszal sétálni mentek egy mocsaras rétre és egy kis földszigecskén egy ázott egérkét látott Gyurika. Amikor halkán figyelmeztetett rá, az állatka ijedten fűtyült.

„Jaj, Anyám” — kiáltott Gyurika — „ugy-e az egérke segítségül hív engem?” Mosolyogva mondtam, hogy igen. Gyurikán láttam, hogy küzdök. „Akkor meg kell mentenem” — mondta — „különben megfullad szegény.” És leküzdve az egértől való régi irtózatát és félelmét, keresztül-gázolt a mocsáron, megfogta az egérkét és egy száraz helyre tette.

Este így imádkozott az Úr Jézus-hoz: „Ugy-e Úr Jézus, ha én egyszer bajba kerülök, akkor megsegítesz engem? Már sokszor megsegítettél eddig is. Köszönöm ezt nagyon neked.”

A pásztorfiú.

Egy utas, aki nem sokat törődött Istennel és az ő Igéjével, eltévedt egyszer egy nagy erdőben, és nem találta meg a kivezető utat. Fáradtan lefeküdt egy nagy tölgyfa árnyékába és elaludt. Talán egy órát alhatott már, amikor egy nagy mennydörgésre ébredt. Szeretett volna ki menekülni a zivatar elől az erdőből, de már késő volt, a zivatar utólérté. Nagy félelem fogta el.

Nem messze az utastól egy pásztorfiú hajtotta hazafelé a juhnyáját és közben énekelt: „Jézusomat nem hagyom.” A zivatar mindig nagyobb lett. A föld szinte megrázkódott a nagy dörgésektől. Egyszerre csak villám csapott le egy nagy tölgybe éppen a kis pásztorfiú mellett. Ijedten bégettek a juhok és az utas azt gondolta, hogy a vég közeledik.

A kis pásztorfiú térdreesett, imádkozott és azután így szólt: „Atyám, te nem fogsz engem megölni!”

A kis fiú nagy hite annyira megragadta az utast, hogy ettől kezdve keresni kezdte az Urat és nemsokára ő is szívből imádkozott szerető menygyeje Atyjához.

A levelező-néni póstája!

Kedves Gyermekek!

Csakugyan úgy történt, amint gondoltuk. Elmúlt az iskolaév, — megszaporodtak a levelek. Ujra jelentkezett néhány régi ismerősöm. A többit is várom, mert a szünidőben bőven jut idő a levélíráásra.

A rákoskeresztúriakat szeretettel üdvözlöm. Nagyon örülök, hogy a lapokat ilyen nagy kedvvel gyűjtitek a fiókotokba vagy szekrényeitekbe, szeretném azonban, ha azt, amit tanulhattok belőlük, szintén ilyen szorgalmasan gyűjtenétek a szívetekbe. Ugy-e megteszitek?

H. Ferike: A 10.000 kor.-t eljutatom a külmiszió céljaira.

Szeretettel üdvözöllek mindnyájukat.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Júl. 16. I. Kir. 12:20–33. Roboámot kevélysége és önfejűsége miatt büntette meg az Úr azzal, hogy a királyság nagy részét elvette tőle és Jeroboámnak adta. De fájdalom, Jeroboám még nagyobb bünnel hívja ki maga ellen Isten haragját. Bálványokat emel s a nép szívét elfordítja az igaz Istentől s a bálványok felé hajtja. Ez a rettenetes bűn Izrael egész népének továbbí történetére reányomta a maga bélyegét. Ahol a nép elfordul Istentől, ott megkezdődik a lefelé csuszás a lejtőn.

Csel. 6:1–7.

Júl. 17. I. Kir. 13:1–19. Jeroboám eddigi nagy vétkei még avval is tetézi, hogy ellentmond a prófétának, akit Isten küldött az ő megdorgálására. S szomorú szívvel kell létünk, hogy Istennek ez az embere sem állt meg mindvégig a hűségben. A király hívásának még ellentáll, de mikor egy másik próféta, akiben hazugságnak lelke van, igyekszik eltéríteni őt az Isten iránt való engedelmisség útjáról, akkor már enged. Isten gyermekeinek bölcsességét kell kérniök az Úrtól, hogy meg tudják különböztetni egymástól a lelkeket, mert sokan mondják azt, hogy „Uram, uram,” és tüntetik fel magukat Jézus követőinek, pedig hazug lélek van bennök, amely igyekszik Isten hűséges gyermekeit eltántorítani az engedelmisség útjáról. (I. Ján. 4:1.)

És. 62:6–12.

Júl. 18. Máté 9:35–38. Isten gyermekeinek ma is egyik legfontosabb feladata volna kérni az Urat, hogy küldjön minél több munkást az aratásba, hiszen a munka oly sok. De aki ezt kéri, annak magának is késznek kell lennie arra, hogy beálljon a munkába, s elvégezze a maga részét, amelyet az Úr reá biz. Valjon nem marad-e sok, erre vonatkozó imádság azért meghallgatatlanul, mert sok imádkozó szeretné a munkások nagy táborát látni a munkamezőn, ő maga pedig késlekedik megfogni az eke szarvát?

Róm. 6:19–23. Márk 4:26–29. I. Tim. 6:6–12.

Júl. 19. Zsolt. 41. A megpróbáltatások és szenvedések, mellyekkel Isten meglátogatja az Ő gyermekeit, sokszor erős próbára teszik azoknak hitét. De még nehezebb a szenvedéseket elviselni, ha tapasztaljuk, hogy a hitetlenek könnyen úgy magyarázzák őket, mint büntetést, s kárörvendve mutatnak reá, hogy ime, hogy csalódott ez az ő Istenében. Boldog, aki ilyen kísértés közt is meg nem tántorodik, ha-

nem mindvégig megáll, s a legnehezebb órákban is hitével és bizalmával dicsőíti az Urat.

Csel. 6:8–15; 7:55–59.

Júl. 20. I. Kir. 13:20–34. A betheli vén próféta azoknak az embereknek a típusa, akikben kettős lélek lakik. Isten szavára is hallgatnak, de megnyitják fülüket a sátán sugdosásai előtt is. Az ilyen emberektől óvakodni kell, mert nem csak a maguk lelke van veszélyben, hanem könnyen veszélybe sodornak másokat is. Mérlegeljünk mindent Isten igéjének a mérlegén; ami nem egyezik az igével, az nem lehet Istentől való, azt vessük el. De amit világosan Isten akaratának ismertünk fel, annak pedig engedelmeskedjünk.

Csel. 8:1–8.

Júl. 21. I. Kir. 16:29–33., 17:1–7. Jeroboám bűne ránehezedik utódaira is. Aki bálványimádásban nő fel, az semmiiben sem keresi Isten útait. Akháb sem kereste Isten akaratát házastársának megválasztásánál s az Izraelre nehezedeő átkot csak szaporította a gonosz Jézabel odahozatalával. De elérkezik a büntetés ideje is. Szenvedni kell az egész bűnös, bálványimádó népnek. De hűséges és engedelmes gyermekéről gondoskodik az Úr. Isten gyermekei a nyomorúság napjaiban is bizalommal nézhetnek mennyei Atyjukra s nem szégyenülnek meg.

Csel. 8:9–24.

Júl. 22. I. Kir. 17:8–24. Isten embereinek jelenléte áldást hoz a házra, ahol őt szeretettel fogadják. Az Úr úgy veszi az Ő kedves szolgáján gyakorolt irgalmaságot, mintha az egyenesen Ő iránta nyilvánult volna meg s nem késik a jutalommal. Gondoskodik az anyagi szükségéről, kiárasztja gyógyító és megelevenítő erőit, s megnyitja a lelki szemeket az Ő igazságának meglátására. „Kölcsön ad az Úrnak, aki kegyelmes a szegényhez, és az ő jótéteményét megfizeti néki.” (Péld.19:17.)

Csel. 8:25–40.

Júl. 23. I. Kir. 18:1–15. Abdiás a gonosz Akháb szolgálatában is hű tudott maradni Urához, Istenéhez, s irgalmasságot cselekedett annak szolgálva. Igaz, hogy annyi bátorsága nincs, hogy ezt nyíltan cselekedje, csak titokban meri tenni. De hiszen még az új-testamentomban is találkozunk olyanokkal, akik titokban szeretnének tanítványok lenni, mint Nikodémus (János 3.), arimathiai József (Ján. 19:38.). Bátor, bizonyásgtevő erőt csak a Szent-Lélek biztositése után nyertek a tanítvá-

nyok. De ma már mindenki megkaphatja ezt az erőt, aki kitarja szívét ez előtt a Lélek előtt.

Csel. 9: 1—9.

Júl. 24. I. Kir. 18: 16—29. Illés nagyon bizonyos a maga dolgában. Hiszen tudja, hogy az ügy nem az övé, hanem az örök-kévaló Istené. Egy percig sem kételkedik abban, hogy kihívhatja versenyre a Baál négyyszázötven prófétáját és nem fog meg-szégyenülni. Mily sokan hasonlítanak ma is a Baál prófétáihoz! Nem az igaz Isten-ben bíznak, hanem a legkülönbözőbb bál-ványokban. De azok épen akkor hagyják őket cserben, mikor legnagyobb szükségük volna a segítségre.

Jer. 23: 16—29.

Júl. 25. Máté 7: 13—23. A fát gyümölcséről lehet megismerni, az ember lelki világát cselekedeteiről. Jó gyümölcs nem teremhet egészséges gyökér nélkül, jócselekedetek nem származhatnak, csak egészséges lelki világból, olyanból, amely a maga gyökereit beléeresztette az igazi jó talajba, Jézusba, s hit által szívja magába annak életerőit. Ezt a Jézussal való egye-sülést jelenti a szoros kapun való átme-netel is.

Róm. 8: 12—17. Máté 12: 46—50.
Csel. 16: 16—34.

Júl. 26. Zsolt 46. Legbiztosabb védelem az Isten. Nála nélkül a legerősebb vár-falak közt sem vagyunk biztonságban, de a hol Ő van, ott nyugodtan hajthatjuk le a fejünket. De Istennek ezt a megoltalmazó erejét azok tapasztalják, akikkel Ő nem csak külsőleg lehet, hanem akik meg-csendesedett szívvel befogadták Őt szívök belsejébe.

Csel. 9: 10—21.

Júl. 27. I. Kir. 18: 30—45. Illés nem a maga dicsőségét keresi, hanem Istenét. Ennek a dicsőségnek nyilvánvalóvá kell lennie az ellenség előtt is. Illés tudja ezt s épen azért imádsága nyugodt, bátor, bizalommal teljes. S a meghallgatás nem késik. Az öntudatos ellenségek elnyerik a magok büntetését, az ingadozó lelkek pedig kegyelmet nyernek arra, hogy meglátván az Úr nyilvánvaló dicsőségét, megtér-jenek. Ha még ingadozol, nyisd ki szem-edet, láss és térd meg!

Csel. 9: 22—30.

Júl. 28. I. Kir. 19: 1—21. Isten gyer-

mekei is ismerik a csüggedésnek, az el-erőtlenedésnek óráit. De mily jó, hogy ilyenkor is meríthetnek a kegyelem forrásából, megtölthetik lelküket az onnan felülről nyert táplálékkal és új erőt nyerhet-nek a további útra. S az Úr nem nagy események által jő el az Ő hű szolgálóihoz, — azok a hitetlenek felrázására valók — hanem csendes órákban, mikor a lélek bemegy az Isten szent helyébe s megérti az Úr gondolatait. (Zsolt. 73: 17.) S a meg-vigasztalt és felüdített lélek újra örömmel folytatja a munkát.

Csel. 9: 31—43.

Júl. 29. I. Kir. 21: 1—16. Akinek sok földi jöve van, az még többre vágyik s erőszakkal is kész elvenni a másét, hogy a magáét gyarapítsa. „Minden rossznak gyökere a pénznek szerelme.” (I. Tim. 6: 10.) Pál apostolnak ez a mondása a régi idők-ben is igaznak bizonyult, s a mai időkben is rettenetes módon megbizonyosodik. A A pénz után, a földi javak után való só-várgás a legborzasztóbb bűnökbe, még gyilkosságba is beléviszi az embert, mint egykor Akhábot és Jézabelt, s mint ma is annyi szomorú példát. Órizkedjünk a pénz szerelmétől!

Csel. 10: 1—8.

Júl. 30. I. Kir. 21: 17—24; 27—29. Amilyen a bűn, olyan a büntetés. Az ég-bekiáltó bűnre szörnyű büntetést szab az Úr. De a bűnbánat megnyihiti a haragvó Isten szívét. Haragjának villámai ugyan még nem sujtottak le ekkor a golgothai áldozatra, mely egészen felfogta tűzüket, s így Akhábot nem is kerülhette el egészen a büntetést, de a népre kimondott ítélet még is halasztást szenvedett, az ő javára. Isten az alázatosoknak kegyelmet ad.

Csel. 10: 9—23.

Júl. 31. I. Kir. 22: 52—54. II. Kir. 1: 1—17. Akházia is követi a gonoszság-ban atyját, Akhábot. Bajában nem Isten-hez fordul, hanem a pogány bálványhoz. S ez a legutálatosabb bűn Isten szemében, aki az Ő dicsőségét nem engedheti át hitvány bálványoknak. S Illés, a rettenthe-tetlen próféta, hirdeti is kérlelhetetlenül ezt az ítéletet. Jézusnak kellett alászállnia, hogy másra tanítsa a tanítványokat. (Luk. 9: 55, 56.)

Péld. 16: 1—9.

Vargha Gyuláné.

Csak az értheti meg a Bibliát, aki mint bűnös olvassa.

Kiadóhivatal: Piliscsaba—Klotildtelep. A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő.
„Fébé” Ev. Diakonissza Anyaház Nyomdájának nyomása, Piliscsaba—Klotildtelep. Felelős vezető: Fekete Géza.